

Una oposició útil per consolidar l'alternativa

Jaume Bartumeu

Es tracta de recordar i dibuixar una mica on som, d'explicar quines són les nostres propostes de govern, de fer això que ara deia el Josep Maria Cucalon de fer la pedagogia necessària per explicar quines són les propostes de govern que fem i fer arribar a la ciutadania el que estem fent els socialdemòcrates.

Amb això vull dir que aquest congrés ha de ser a dins del Partit el congrés de la consolidació de la proposta de canvi a Andorra -Josep Maria, crec que avui som molts aquí, efectivament no estem tots els del Partit, però som molts-. En les darreres eleccions vam fer escoltar un missatge clar, en aquest País, i alguns que deien haver-lo entès ja veieu que no han trigat gaire a saltar-se'l en un sentit ben poc respectuós dels discursos que van fer la nit de les eleccions. En tot cas no ens hem de cansar de repetir que l'opció de canvi de l'alternativa a la que hem de sumar els resultats nacionals nostres, de la llista del PS, i els resultats nacionals de la llista de Renovació Democràtica, són més vots nacionals que la llista nacional del Partit Lliberal, és important que això ho recordem.

El que també és evident és que haurem d'esperar a les properes eleccions per aconseguir transformar això que nosaltres hem definit últimament com la majoria social en una majoria de representants al Consell General i això ho podem fer; es deia fa un moment "estem a punt de", efectivament "estem a punt de" però encara no hem aconseguit fer-ho i per aconseguir-ho hem de treballar més, hem de treballar millor, ens hem de posar tots, per això està molt bé que es trobin les fórmules d'augmentar la participació però el que jo vull dir és que en aquest congrés i amb el que vingui després del congrés no ens podem limitar a administrar consensos interns, a discutir ponències més o menys allunyades del que realment preocupa a una bona part de la ciutadania d'aquest país i el que hem de fer és resoldre les nostres qüestions organitzatives però treballar per la gent.

Tot això ho hem de fer en base a tres plantejaments essencials que és el resum del que he escrit i que us intento explicar en el text que he preparat:

1. L'oposició ha de ser clara i ferma, ha de ser com es deia en altres llocs: frontal, és a dir, la gent ha de veure clarament que no solament hi ha una alternativa, sinó que hi ha una oposició al davant de l'actuació del que estan fent els lliberals i els seus socis de CDA i Segle XXI
2. Hem de fer propostes útils, la gent ha de veure que nosaltres tenim unes propostes que si haguéssim guanyat les eleccions, o quan guanyem les eleccions estem preparats per portar-les a la pràctica i que són útils per la vida de cada dia de la ciutadania
3. Hem de tenir una ferma voluntat de sumar per avançar, si no sumem més persones al Partit i més persones al projecte i més persones al projecte de l'alternativa difícilment podrem aconseguir governar aquest País.

En aquest text dic que un polític conservador que és molt conegut: en Churchill, explicava en les seves memòries que s'havia passat una bona part de la seva vida política treballant per coses que mai havien hagut de passar. Persones més qualificades que jo han dit que això de la política és més complicat del que sembla i que l'art d'obtenir o aconseguir les coses que la ciutadania necessita només es pot aconseguir des d'una política democràtica, també és evident que aquí a Andorra a nosaltres ens toca treballar per aconseguir que allò que no hauria de passar no passi realment, i per tant el que hem

de fer és treballar per aconseguir que aquesta mena de fatalitats històriques que podrien passar en aquest País les puguem tancar dins d'uns murs ben alts d'una proposta alternativa, que es quedin tancats allà dins i que darrera d'aquestes parets prou sòlides nosaltres hi puguem construir al darrera i al damunt l'alternativa que el país necessita.

Doncs hem d'impedir per parlar de coses que hem de tancar fora de la possibilitat de realització concreta, hem d'impedir que pugui haver aquesta Andorra a dues velocitats, que sabeu que cada dia s'està consolidant més, durant deu anys hi han treballat de valent i ara tenen quatre anys més per seguir treballant. L'ideal socialdemòcrata que defensem i que no hem inventat a Andorra és un ideal que vol defensar que el progrés sigui profitós per al conjunt de la societat i que la gent que contribueixi amb el seu esforç i amb el seu treball a tirar endavant un país, pugui veure's recompensada en una mena de salari social que la societat li retorna en el sentit de que pot accedir a una sèrie de bens i serveis, que sota el govern d'una dreta conservadora mai podrà veure rebuts com a dret; a vegades com a beneficència, a vegades com a caritat se'ls hi dóna una part d'aquests drets, nosaltres defensem que els drets s'han de reconèixer, s'han de respectar i s'han d'omplir de contingut. Doncs, distribució equitativa dels beneficis del creixement és una de les coses que no solament tenim al programa, sinó que hem de trobar la manera d'explicar-lo, des del Consell General, des dels Comuns i des del treball de cadascun de nosaltres com a militants del Partit.

Aquesta aspiració socialdemòcrata d'una igualtat real dels països del nostre àmbit geogràfic que és Europa... és general arreu, però no és el mateix el que defensem els europeus que el que han de defensar els companys africans o d'Amèrica llatina, per exemple, les situacions socials ja sabeu que són molt diferents. Els socialdemòcrates a Andorra com arreu d'Europa hem de defensar el respecte a la noció de servei públic, un servei públic -abans el company Josep Dallerès ens ha llegit aquesta proposta- un servei públic que està amenaçat en aquest país sota els governs lliberals. Per tant si sabem escoltar el que ens diuen els ciutadans quan hi parlem, i hi parlem sovint, és que hi ha una angoixa evident per la degradació social, l'avaria d'aquest ascensor social és cada dia més evident. La pèrdua de confiança de la ciutadania en la justícia i en l'eficàcia de les polítiques públiques no solament ens ha de preocupar sinó que ens marca un treball clar d'orientació de les nostres propostes útils que deia abans.

És evident que el projecte socialdemòcrata que vam començar a l'any 2000 és un projecte renovador en un país molt conservador; és un projecte reformista i per tant no és un projecte revolucionari i és un projecte respectuós de l'economia de mercat perquè és l'economia que vam voler consolidar com a marc de referència de l'activitat d'aquest País en la Constitució. Però també és evident que sense un PS fort i escoltat per la ciutadania no hi haurà canvi possible, per obtenir i per produir uns resultats útils la voluntat política que nosaltres estem encarnant al Consell General i al carrer ha de portar una clara connotació de transformació social, és a dir, no hem de fer un discurs que arribi un moment on sembli que això del consens, que el nostre Primer Secretari ja va explicar, jo diria, de manera molt entenedora en un article en la premsa diària d'aquest País, no hem deixar dir que aquesta mena de consens de que tots els polítics som iguals pugui quallar en la ciutadania, perquè això no és que vagi en perjudici de la nostra proposta política i de la alternativa, sinó que la continuïtat d'aquest discurs només pot aportar abstencionistes, això no aportarà vots a ningú, ens els pot arribar a treure a nosaltres, però la gent pot caure en la comoditat o en la decepció i per tant quedar-se a casa, el que seria fatal perquè això només serviria per consolidar, una vegada més, un govern conservador en aquest País.

Per tant jo crec que entre la fàcil proclamació de la puresa ideològica, som els més progressistes, som els més radicals, som els més socials, i l'extrema prudència hi ha

una via que és la via que va començar el PS a l'any 2000 i que crec que estem continuant, que és la via del que definim com una exigència responsable de reformisme, radical si cal, però reformisme. Per tant hem de fer política i l'hem de fer tots els dies de la setmana, especialment els que tenim dedicació exclusiva, però crec que hem de donar els instruments a totes les companyes i companys del Partit de que puguin seguir, contribuir a orientar, i en tot cas discutir la política que estem fent aquells que ens ha tocat passar al davant provisionalment, i aleshores puguin ser els millors ambaixadors de la proposta reformista que el País necessita. Per tant ens hem de recolzar en els bons resultats obtinguts en les darreres eleccions, no en els molt bons perquè ens vam quedar a 27 vots d'invertir el resultat, però jo crec que els resultats van ser força bons i en tot cas aquests resultats els hem d'assumir com una palanca per poder arribar a governar el País, però he de reconèixer els nostres errors, això també és feina del congrés.

M'he permès i ho he escrit -segurament que ho he escrit millor del que ho diré ara-, abans l'hi deia mig en to de broma a un company elegit comunal, crec que és aquí on pertoca i no fora d'aquí, als mitjans de comunicació, de dir a les companyes i companys que ens representen amb esforç, dedicació i voluntat de transformació social als comuns (quan parlo dels comuns és, evidentment, tant els dos que hi governem: Encamp i Andorra la Vella, com aquell que vam estar a punt de governar i que estem exercint l'oposició que és al d'Escaldes) els hi hem de dir que és a les seves mans més que a les nostres que hi tenim dipositada avui la possibilitat de fer un canvi a les eleccions generals de l'any 2009. M'explicaré: allí on avui es pot visualitzar si estem o no estem preparats per a governar és allí on estem governant i estem governant en dues parròquies molt importants en aquest País, em sembla i ho he escrit, que no acabem d'explicar a la ciutadania el que estem fent, i això hauríem de trobar la manera ara que arriba -ja ho ha dit abans el Primer Secretari- el tall dels dos anys d'explicar-ho millor, sobretot, que se m'entengui bé, no estic descarregant la responsabilitat de la gestió de la política que faci possible una alternativa a les properes generals al Grup parlamentari, a nosaltres ens toca fer-ho, em sembla que ho hem començat a fer, però segur que ens podeu ajudar a fer-ho molt millor, crec que no convencerem a ningú de que estem preparats per a governar aquest País, si allí on estem governant no arribem a poder explicar com estem governant, com estem fent determinades accions que van en la línia del nostre programa de govern nacional. I les estem fent, però no ho estem explicant bé, jo he donat moltes vegades una imatge que és la del Comú d'Escaldes, en el que evidentment no governem i que no crec que estigui gaire bé governat, però el que sí és evident és que han trobat la manera tècnica d'explicar el que fan i el que no fan però que quan ho reps sembla que ho estan fent. Nosaltres, companyes i companys, no ho estem explicant, segurament algunes vegades també ens estem equivocant, més d'una, però en tot cas no ho expliquem i quan ho provem no ho fem bé, jo crec que us ho havia de dir, insisteixo, el Grup parlamentari segur que no ho fem meravellosament bé però em sembla que l'explicació del que estem fent ho estem aconseguint fer més bé; però aquest no és el tema del Grup parlamentari -bé, sí que ho és i no me n'escapo i després al debat ja direu el que us sembla- però sinó redrecem la situació el lliberals la redreçaran i ells fan servir als assessors d'imatge millor que nosaltres, entre d'altres coses perquè tenen més diners que nosaltres per contractar-los, i podem prendre mal.

Lligat amb això, les relacions interpersonals entre nosaltres i no m'escapo dels Comuns, són un parany que el tenim a l'aguait des de fa dies, aquest Partit ja no és un partit d'amics, jo diria que sortosament ja no és un partit d'amics, és un Partit que va néixer de l'arribada de gent que havia estat en tres altres partits i de molta més gent que no havia estat a cap d'aquests altres tres partits ni en cap partit. Per tant, abans en aquest país els partits eren una mica, bastant, al menys allí on jo havia estat, uns partit d'amics i ara això és un partit on hi som molts amics però on hi som per fer política i no tenim

cap obligació estatutària de ser amics, el que sí tenim obligació és de ser companys i de ser bons companys.

Hi ha dies que se'ns en va la mà en una mena de canibalisme polític, ens mengem el fetge -dit sigui col·loquialment- els uns als altres, això només beneficia a la dreta, no cal que us ho expliqui, i a més a més estem en un règim de democràcia d'opinió, com diuen els teòrics, i per tant estem fent política sota l'ull vigilant d'uns mitjans de comunicació que no ens són especialment favorables, i serem moderats en l'expressió. Sabeu molt bé que hi ha periodistes que els hi agrada... jo diria que tenen una fruïció en les guerres *intestines* i en les batalles entres companys i a alguns que ens ha tocat estar al davant estem cansats de rebre trucades de determinats... -sortosament no són tots, ni de bon tros- però hi ha un parell o tres de periodistes que tenen especial interès en trucar; i quan ja t'han preguntat de trenta tres coses diuen: "per cert, com està això? Com està allò? Com està la situació al Comú d'Andorra la Vella?" Jo crec que aquesta és la última cosa que ens cal als socialdemòcrates, això o ho parem ja o prendrem mal tots plegats, però és que el que prendrà mal és l'alternativa de govern que el país necessita. I a més tenim les comunals abans de les generals. El que no he volgut traslladar aquí és que el problema no s'acaba amb si guanyarem o no les comunals, que les hem de guanyar, és que segons que farem condicionarem de manera important la nostra credibilitat per les generals.

Dit això crec que hem toca parlar un moment de l'orientació del nostre treball polític tal i com he escrit aquí: "protegir i progressa". Vaig agafar la paraula "protegir" del company Gabriel Dallerès que en un Comitè Directiu, ja fa bastants mesos, ens va fer una explicació, he de confessar que la meva primera reacció no la compartia i el que vaig veure després va ser que no la entenia, "protegir" vol dir que nosaltres hem de donar l'aparença i de l'aparença saltar a la tranquil·litat de que no solament estem preparats per a governar sinó que nosaltres protegim a la gent que estem encomanats de defensar. El Gabriel ho deia amb una altra paraula, però em sembla - no me'l vull atribuir aquí- em sembla que volia dir el mateix, és a dir, la gent ha de saber que nosaltres els hi defensem els seus drets però que si algun dia tenen problemes lligats amb l'activitat pública, per exemple, els defensarem de veritat; nosaltres protegirem a les persones i els ajudarem a progressar. Per a fer això hem de ser una esquerra solidària que defensi un projecte, que el tenim, tenim un gran avantatge, les comissions de treball treballaran més, però jo penso que tenim un gran avantatge que és que ja ho tenim bastant trillat i aclarit quin és el nostre projecte, l'hem de concretar en alguns temes, però el tenim bastant aclarit; tothom sap que no som social-liberal, tothom sap o ho hauria de saber després d'aquest congrés que tampoc som social-radicals o social-revolucionaris, som socialdemòcrates i punt, que és molt important.

Per tant, si el que volem fer és tornar a posar en marxa el progrés social actuant més i millor per Andorra, per aquesta Andorra que ha perdut l'esperança i que està angoixada, ho hem de fer no només per aquesta Andorra que és la nostra, que és molt important, però també per aquesta segona Andorra que no tota necessàriament és lliberal o conservadora, que té una situació econòmica molt millor que la majoria, però que també necessita veure que hi ha un projecte seriós i responsable portat per gent que vol que hi hagi cohesió social però que també vol que l'economia funcioni, però que funcioni com una voracitat financera, hi ha d'haver un contrapès públic, això forma part de l'explicació política que hem de fer: o hi ha un estat que funcioni o això no és un país. Abans es feia una certa ironia sobre l'estat de dret, per que l'estat de dret funcioni les institucions han de funcionar però hi ha d'haver estat, sinó hi ha estat no mana el govern manen altres sectors econòmics i aleshores això no és un estat, és una república tabaquera, com deia l'acudit de l'altre dia. Per tant ni resignació ni renunciar a canviar la situació, però si volem canviar la situació hem de ser mesurats, no prudents en el sentit

irònicament pejoratiu que se li donava fa un moment, però hem de ser mesurats, hem de saber si volem canviar les coses o no.

Reformisme de transformació de la societat per fer possible el progrés compartit, si o no, si és que sí ens hem de donar els mitjans per guanyar les eleccions, si volem guanyar les eleccions ho hem de fer sumant gent al nostre projecte, per això vull parlar de l'Alternativa: el pacte de l'Alternativa no va ser -ho vam dir quan el vam signar al desembre de l'any passat- no va ser, no és ni pot ser purament circumstancial, si algú (Cara 2 K7 2) crec que ens hauríem equivocat, és un pacte de legislatura, això ho tenim firmat i ho estem complint i és un pacte que va més enllà de la legislatura perquè vol canviar les coses, per tant el que crec que hem de defensar és la unitat, no la unió i si hem d'agafar el diccionari, que segur que no cal, unitat amb les persones i els grups que van venir a l'Alternativa no a la unió, aquí no cal que la gent s'apunti al Partit Socialdemòcrata si no és socialdemòcrata, però Andorra necessita aquest compromís econòmic i social i sols jo crec que no arribarem a un país conservador com el nostre. Per tant aquest compromís l'hem de reforçar i aquesta és una feina urgent per aquesta tardor del 2005, perquè la situació econòmica del país, les lleis de l'ISI que nosaltres demanem que no s'apliquin, els que esteu treballant fora de l'estricta activitat política ho veieu més fàcilment que nosaltres, demostra que en aquest país hi ha un problema que va més enllà de l'ascensor social, és el motor econòmic del país que comença a estar en pana.

Nosaltres, els socialdemòcrates, tenim una responsabilitat més gran que els altres, responsabilitat que ens la va donar el resultat del 24 d'abril, estic convençut que la victòria a les properes eleccions comunals i generals és possible perquè els resultats ho demostren, perquè molta gent es va quedar retallada en els seus drets constitucionals i no se la va deixar votar, però no ens enganyem, el liberalisme encara pot tornar a guanyar a Andorra, malgrat que ara estant desmuntats, que estant molt esbarallats, que només els hi faltava la història del Madriu per acabar-se d'esbarallar, però poden tornar a guanyar. Poden tornar a guanyar gràcies als nostres propis errors, fa una estona que he assenyalat uns quants i també poden guanyar per la mentida, de la qual tots sabem que són uns grans especialistes, la mentida no els hi podrem treure, els nostres errors són nostres i per tant és a nosaltres a qui correspon corregir-los. Hem d'explicar a la gent que no es pot fomentar un país en l'egoisme dels interessos, però si volem aconseguir una adhesió duradora de les ciutadanes i els ciutadans també hem d'explicar que aquells que estan en una situació econòmica més benestant no podran aconseguir una economia cohesionada i que funcioni sense assegurar la cohesió social. Hi ha molta gent d'aquest país que va votar lliberal a les últimes eleccions que comença a veure que no anàvem tant equivocats en el nostre plantejament.

Si hem de fer aquesta dinàmica, si hem de consolidar el projecte no hem de guanyar perquè la gent no vulgui més als lliberals, sinó que hem de guanyar i governar perquè la gent es cregui que nosaltres estem preparats per fer-ho i tenim aquest projecte i som aquesta alternativa. Per fer aquest difícil paper d'oposició alternativa necessitem l'ajuda de tots, però sobretot necessitem que la gent vegi que no ens volem tancar en nosaltres mateixos, perquè els ciutadans volen que parlem clar, volen una oposició frontal i clara, però per parar els mals que ha fet el liberalisme en aquests darrers deu anys crec que el que necessitem és un altre salt en la suma d'esforços, no hem de dir que només volem canviar per canviar, hem de demostrar que volem afegir gent a aquesta Alternativa i per tant nosaltres hem de ser al Consell els grans defensors dels serveis públics que he parlat abans però la gent ha d'entendre que el que nosaltres volem des de l'administració pública és garantir l'accés de tothom al conjunt de drets constitucionals i als serveis públics en condicions d'igualtat.

El tema que també està en el projecte del PS, la qüestió que no podem abandonar, és que el progrés econòmic no pot anar renyit amb la famosa sostenibilitat, el PS és -i n'estic convençut- però ha de continuar sent un partit ecologista en el sentit ampli de la paraula, el nostre programa ho deia, ho hem de defensar, hem de trobar les propostes útils i concretes per a defensar-ho, no podem abandonar la defensa del medi ambient als especialistes (per dir-ho així) els quals mereixen tot el nostre respecte, però nosaltres no hem de renunciar a ser també un partit ecologista que tingui els seus objectius -que els té- els tenim al programa. El que no podem fer és enganyar als ciutadans, si la situació econòmica i financera del país s'ha desviat, d'alguna manera, d'una situació de consolidació positiva ho hem de dir.

Hem de parlar de la concentració empresarial, tenia un article a punt i no l'he volgut publicar fins arribar al congrés que és una reflexió que he fet amb altres companyes i companys, sobre la qüestió de la concentració econòmica en aquest país (ho teniu escrit, ara no m'allargaré que m'estic allargant molt) hi ha un problema en la petita i mitjana empresa d'aquest país que està tancant portes perquè es veu obligada per la concentració econòmica, però tenim un altre problema que considero molt i molt greu, abans he parlat que hi ha estat i sinó hi ha estat que governin altres, és el de la concentració bancària, del sector financer, estem en una situació paradoxal: l'any 92-93 vam tirar endavant un procés constituent i a la vegada vam tenir -si em permeteu ser una mica poc modest- vam tenir el valor uns quants, uns quants som aquí al PS i estàvem a la comissió de finances (el Gabriel veig que ha hagut de marxar però també hi era) vam tenir el valor de plantar cara als bancs en un moment que no semblava que fos la cosa més fàcil de fer, vam fer la Llei d'ordenament del sector financer, vam intentar obrir el sector; l'evolució del mercat ha estat una altra, ja la coneixeu, però ara estem en la situació que després d'una gran fusió i d'una compra o autocompra, se sent a parlar cada dia més de la possible adquisició d'un grup bancari: el grup Intermora per un altre grup bancari d'aquest país, si això passa (ho teniu escrit aquí) ens podem trobar en la situació del 60% de l'activitat econòmica empresarial de crèdits hipotecaris d'aquest país estigui en mans d'un sol grup financer i a més a més hi hauria un altre grup financer al davant i per tant la possibilitat de tria de la ciutadania, dels empresaris, dels professionals quedaria absolutament restringida però això ens ha de preocupar com a consumidors i usuaris de la banca, però crec que com a responsables polítics preparats per a governar aquesta situació ens ha d'esfereir, perquè si això és així es governarà des d'algun consell d'administració, que quan ho explico en converses més o menys privades algú m'ha dit que això ja passa ara, jo renuncio a creure que això passa ara, hem preocuparia molt que això pogués passar. Aquest és un tema que hem de ser conscients i que no ens ha de fer por de parlar-ne, en tot cas els que som al davant per parlar crec que ens és obligat de fer-ho.

Hem d'evitar aquesta excessiva concentració si volem mantenir que aquest sigui un país de llibertat de mercat per això hem de fer un pas important en la conversió de l'INAF en la veritable autoritat financera, ja veieu que ho tenim difícil perquè malgrat l'Albert Pintat em va dir i es va comprometre que els dos llocs que deixaven lliures els lliberals podíem designar nosaltres a les persones que consideréssim adequades, abans d'ahir em van dir que ja havien promès un lloc als seus socis de CDA-Segle XXI, ja comencem malament!.

En tot cas, i vaig acabant senyora Presidenta, el que hem de fer nosaltres és sumar per avançar (el tercer i últim capítol d'aquesta comunicació) crec que hem de reforçar el Partit, que hem de ser quants més millor i com més preparats, més treballadors i amb més possibilitats de dedicació millor però que no hem de voler monopolitzar aquesta alternativa ni el procés polític de canvi en aquest país; hem d'afavorir el reagrupament de forces de progrés sense obligar a la gent a que s'apunti al nostre Partit i en aquesta perspectiva hem de demostrar que estem oberts al canvi i que estem oberts a col·laborar

amb d'altres forces polítiques i per tant crec que el que hem de fer és que la força política de canvi que representa l'alternativa -que és una força política plural i que compta amb un programa polític i amb aquell pacte de legislatura- hem de poder fer el salt d'aquest 44'31% de vot que vam tenir a la ratlla del 50%.

Si volem fer això hem d'aclarir que passa amb les properes eleccions comunals, el que no seria normal ni lògic, ni políticament defensable ni argumentable (em sembla a mi) és que anéssim anat junts a les generals i no trobéssim la manera d'anar junts a les comunals, la ciutadania no entendria i sancionaria el fet d'aliances en un moment i discussions en un altre. Si volem rebutjar les coalicions parcials, circumstancials (perquè aleshores serien condicions merament interessades) hem de treballar amb projectes comuns i compartits, globals i de futur i el projecte comú, compartit, global i de futur és el de l'alternativa en l'àmbit del govern del País. Malament podem dir que volem governar el país si alhora dels comuns no volem governar amb els grups que hi són a l'Alternativa i amb els que es vulguin afegir.

Per haver parlat amb moltes companyes i companys dels comitès locals que estan més exposats a les converses, a les discussions i a les confrontacions democràtiques amb els altres companys dels altres grups de l'Alternativa, sé que això que estic dient a vegades no aixeca gaires passions, però hem de ser conscients de que si volem governar hem de ser, fins a cert punt, generosos. Tenim un avantatge ja que en les últimes eleccions generals van ser allò que diuen els francesos "un sondatge a *grandeur nature*" és a dir que allí on ens vam compta que és pràcticament a tot arreu ja sabem també el que pesen els uns i els altres dins del vot de l'Alternativa, per tant aquí no estem parlant d'abandonar la posició del Partit en mans de grups que legítimament des dels nostres comitès locals es poden notar o analitzar com a molt minoritaris en relació a la força que representem.

Crec que hem de fer passar endavant l'esperit d'equip, que hem d'evitar el mateix que deia internament més encara amb la gent de l'Alternativa els comentaris (que també escoltem dedicats a nosaltres) injustos i sovint feridors, si volem demostrar que les forces de progrés poden governar juntes hem de respectar les diferències i hem de donar força a l'Alternativa, per tant defenso que des d'aquest congrés hauríem de sortir amb l'encàrrec als òrgans del Partit d'anar negociant amb els comitès locals, ben entès, l'alternativa comunal pel mes de desembre del 2007. Sinó ho fem crec que estarem donant al Partit Lliberal una sèrie de possibilitats de revenja política, crec que si volem demostrar que a Andorra no tots els polítics són iguals, que nosaltres som diferents, hem de fer les coses de manera diferent i no centrar-ho únicament en la distribució de cadires i en un regateig. Per tant si parlem d'idees i parlem de política ens hem de fixar unes mínimes prioritats, crec que les tenim fixades en el debat d'investidura del Govern i en el mateix programa electoral: 1) la qüestió social, l'educació, la salut de les persones; 2) les relacions amb Europa i, doncs, el model de creixement econòmic del país; 3) la defensa de la Constitució, de l'Estat de dret, del respecte al principi de legalitat i de l'interès general.

Hem de treballar sense defallir per fer possible aquesta Alternativa que Andorra necessita; quan he arribat el Josep Maria Cucalon m'ha donat una clau i m'ha dit que era per posar en marxa l'ascensor social del que hem faig pesat parlant-ne; crec sincerament que aquells que deien que tenien la clau, no la tenen, nosaltres sí que tenim la clau però no la tenim sols i per tant hem de sumar més gent al nostre projecte; per tant la moció que proposo diu: s'encarrega al Comitè Directiu, al Comitè Executiu i al grup parlamentari que respectivament orientin, executin i portin a debat parlamentari i ciutadà una política d'oposició clara i ferma que aporti a la ciutadania propostes útils de futur i que expliciti una ferma voluntat de sumar per avançar. S'encomana també al

Comitè Directiu i al Comitè Executiu que plantegin la consolidació de l'alternativa al nivell comunal.

Transacció

S'encarrega al Comitè Directiu, al Comitè Executiu i al Grup Parlamentari que respectivament orientin, executin i portin al debat parlamentari una política que permeti presentar propostes útils de futur, mantenint, alhora, una oposició clara i ferma i manifestant en tot moment una decidida voluntat de sumar per avançar.

S'encomana també al Comitè Directiu i al Comitè Executiu que en estreta col·laboració amb els Comitès locals plantegin la consolidació de l'Alternativa al nivell comunal